

Promisiunea lui Sandu

Sandu era un băiat de 11 ani. Părinții lui erau credincioși și el era singurul lor copil. De mic a fost învățat să fie ascultător și cumpătat. Colegii lui de școală aveau uneori impresia că primește o educație prea severă. Părinții lui însă îl iubeau și erau înțelegători cu el. Sandu de fapt avea o copilărie frumoasă și fericită. Era ianuarie. Vacanța se terminase. Afară era foarte frig și înghețase tare. Într-o zi a venit Sandu cu obraji roșii de la școală. Era foarte agitat, s-a așezat la masă și a așteptat cu nerăbdare terminarea rugăciunii. Plin de bucurie a spus mamei: „Dacă rămâne în continuare așa frig, putem merge mâine pe lac, - ce frumos o să fie.”

„Da, ar fi frumos, copilul meu”, a fost răspunsul mamei. „Dar eu cred, că ar fi mai bine, să nu mergi înainte, până ce tatăl tău nu confirmă, că gheața e destul de tare.” „Da, mamă.” Sandu era posomorât. „Promite-mi, Sandu!” la rugat mama insistent. „Îți promit, mamă”, a răspuns Sandu, privind-o cu ochi mari și sinceri.

Încă în aceeași după masă unii băieți au propus, să încerce tăria gheții de pe lac, care părea tare înghețat la temperatura foarte scăzută de câteva zile. Sandu s-a gândit să meargă și el, măcar să privească cum se dau ceilalți pe gheață. A plecat cu un grup de 15 băieți veseli spre lac.

Peisajul era minunat, lacul era complet înghețat, totul de jur împrejur era alb, iar soarele își arunca ultimele raze roșiatice peste lac.

Cu precauție s-au dus câțiva băieți mai mari pe lac, încetul cu încetul au urmat și ceilalți, până ce a rămas Sandu singur la mal. „Haide, Sandule! E formidabil!” îl chemau ceilalți. Dar Sandu a negat cu capul. El voia doar să privească. „De ce te uiți numai? Vino”, insista prietenul lui cel mai bun, Ovidiu. Nu i-a venit ușor lui Sandu, să răspundă: „Am promis mamei mele, că nu merg pe gheață.”

Unii au început să râdă, alții să-și bată joc de el. Sandu simțea cum i se roșește fața. E greu, să te ții de promisiune, când 15 sunt împotriva ta. Dar a rămas tare, a privit în continuare cu o față serioasă, cum ceilalți se depărtau tot mai mult de el.

Tocmai s-a gândit să meargă acasă, când deodată a auzit pocnituri tari și gheața pârâind și în același timp strigăte de ajutor. Gheața se spărsese sub colegii lui și ei toți se aflau acum în apa foarte rece a lacului. Din fericire unde se aflau ei apa nu era prea adâncă, așa că nu s-a înecat nimeni, dar mulți aveau tăieturi de la gheață, erau uzi până la piele, și dărdăiau de frig. Oamenii care au auzit strigătele de ajutor au venit și au scos pe toți copiii la mal.

Când Sandu a ajuns acasă, mama lui îl aștepta deja la poartă. „Am auzit, că s-a întâmplat o nenorocire pe gheață, și sunt așa de bucuroasă că te revăd sănătos.” „Doar n-ai crezut, mamă, că merg pe gheață, după ce ți-am promis că n-o fac?” „Nu, băiatul meu, am avut încredere în tine.”

Seara, când tatăl lui Sandu a venit acasă, a aflat ce s-a întâmplat. Bucuros și mișcat a intrat în camera lui Sandu, ca să-i spună noapte bună. „Tată”, a zis Sandu, când acesta s-a așezat la patul lui, „sunt bucuros, că azi colegii mei nu s-au înecat; dar întâi au râs de mine, că n-am vrut să merg cu ei pe gheață.”

„Mă bucur, că ai rămas tare pe poziție, Sandule.” „Dar ști, tată, n-a fost ușor.”

„Să faci ce este corect nu este niciodată ușor.”

„Când au zis băieții, că pot merge cu ei, pentru că tu și mama și așa nu mă vedeți, am știut, că nu gândesc bine. Probabil aș fi cedat, dacă nu m-aș fi gândit, că Dumnezeu era prezent, că poate să vadă și să audă tot ce se întâmplă.”

„Aceasta întotdeauna îți va ajuta”, răspunde tatăl. „Amintește-ți întotdeauna, că Dumnezeu este prezent. Așa vei ieși învingător din orice situație.”

Și Sandu s-a gândit, păstrarea permanentă în amintire a unui Domn și Mântuitor personal, care este prezent, i-a fost apărare și protecție când dușmanul sufletelor, satana, voia să-l facă neascultător.